

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2310/05
02.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења туженог Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије, бр. 334-00-01380/2003-05 од 24.12.2004. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 02.2.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије, бр. 334-00-01380/2003-05 од 24.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем мења се решење тржишног инспектора овог министарства, Одељења у Крагујевцу бр. 334-6490/1/2003-06 од 15.9.2004. године тако да се роба одузима од тужиоца само на основу чл. 45. ст. 1. тач. 2. Закона о условима за обављање промета робе, вршење услуга у промету робе и инспекцијском надзору јер нема основа за одузимање робе на основу чл. 45. ст. 1. тач. 1. наведеног закона.

Иначе, првостепеним решењем од 15.9.2004. године од тужиоца је одузета роба намењена промету и затечена у возилу регистарских ознака аа у месту ББ и то таксативно наведена од тачке 1. до тачке 32. диспозитива тог решења.

У тужби којом добија законитост оспореног решења због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка, неправилно утврђеног чињеничног стања и из утврђених чињеница изведеног неправилног закључка у погледу чињеничног стања, пуномоћник тужиоца истиче да се у конкретном случају ради о промету робе у малопродаји, по коме је купцу ВВ издат уредан малопродајни рачун. Указује да је купац робу одмах платио и замолио да му се купљена роба допреми до ГГ, тако да се не ради о испоручивању робе, како то погрешно наводи тужени, па у том смислу нема ни потребе за навођењем података који прате такву набавку. Такође истиче да је диспозитив оспореног решења неразумљив, па предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да обавезе туженог да тужиоцу врати одузете ствари по списку од броја 1 до 24 и да му накнади трошкове овог спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени је одлуку као у диспозитиву истог донео са разлога што је нашао да је правилно првостепени орган решавајући у поновном поступку утврдио да је тужилац у свом пословању учинио пропусте с обзиром да се рачун који је пратио спорну робу у превозу, а који је издао тужилац, не може сматрати прописаном исправом о набавци и превозу робе будући да исти не садржи тачан назив и адресу продавца робе, као и место одакле је роба испоручена, тачан назив и адресу купца робе, тј. место где се роба испоручује и податке о превознику робе. На основу тога правилно је ожалбеним решењем одузета роба од тужиоца затечена у превозу по рачуну бр. 617/03 од 17.9.2003. године, осим робе под тачком 10, јер иста није била затечена у возилу у моменту контроле, с тим што је тужени орган нашао да је грешком првостепеног органа наведено да су се стекли услови за одузимање робе на основу одредбе чл. 45. ст. 1. тач. 1. и 2. Закона о условима за обављање промета робе, вршење услуга у промету робе и инспекцијском надзору, будући да нема основа за примену тач. 1., па је тужени оспореним решењем, позивајући се на одредбу чл. 229. ст. 3. Закона о општем управном поступку, изменио првостепено решење у том делу тако да се роба одузима само на основу чл. 45. ст. 1. тач. 2. наведеног закона.

Међутим, према налажењу Врховног суда, овај спор се за сада не може расправити на основу чињеница утврђених у управном поступку због тога што су у управном поступку повређена правила поступка од утицаја на решавање ствари. Наиме, тужени орган је оспореним решењем изменио ожалбено решење правилно се позивајући на одредбу чл. 229. ст. 3. Закона о општем управном поступку, али је при том пропустио да у складу са том процесно-правном одредбом одлучи и о самој жалби, чиме је поступио супротно одредби чл. 198. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку којим је између осталог

супротно одредаби чл. 158. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, којим је, између осталог, прописано да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и да диспозитив мора бити кратак и одређен. Стога је у поновном поступку потребно отклонити овај пропуст и у складу са примедбама суда донети правилно решење по жалби тужиоца.

Врховни суд је навод тужбе у вези накнаде трошкова спора оценио неоснованим, с обзиром да је одредбом чл. 60. Закона о управним споровима изричито прописано да у управним споровима свака странка сноси своје трошкове.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу одредбе чл. 41. ст. 2., а у вези одредбе чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде. У поновном поступку тужени орган је везан правним схватањем суда и примедбама у погледу поступка на основу одредбе чл. 61. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 02.2.2006. године, У. 2310/05

Записничар, Председник већа - судија,

Гордана Богдановић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК